

ste 12 afleveringen
als men weet, één
or de abonné's van
groot aantal nieuwe
zien wij echter nog
enwe abonné's ont-
een aantal bij te
voor geruimen tij-
uwe abonné's heb-
en compleet te heb-
— hiervoor zal dan
chuldigd, en wel van

Reformatie" aboe-
2 reeds verschenen
zij deze verlangen
blad, verschijnende
uwe abonné's gratis.
LS ABONNEE OP
De Uitgevers.

EN
berg
N.V.

1939

den van de V.C.L.
t-programma 1939:

boek van den

a Marius Richters.

ers. Bevat tevens

Joris Praet
dt

niet-leden f2,25.

e, afgespeeld bin-

oms

vee volle eeuwen

tvangen:

een-staande moe-
opvoeding van

enes-Boldingh

ijf gulden gratis
ogus.

50 per kwartaal.

0 voordeel hebt.)

25 per kwartaal.

0 voordeel hebt.)

is nu zóo gere-
d, dat van nu af
extra behoeven
en dus gebonden
gebonden boeken

ddeld 3 boeken
vangt, komt het
betaalt:

naaid boek
onden boek
BIBLIOTHEEK!

stbare
or de
erven.

aanvraag gratis.

KAMPEN

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr K. SCHILDER, Kampen.

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr H. Bergema, Karoeni; Dr F. A. den Boeft, Rotterdam; Dr E. T. v. d. Born, Heemstede; Mr A. Bouman, Rotterdam; Ir B. ter Brugge, Almelo; Dr K. J. Cremer, Kampen; Mevr. W. Cremer-de Vries, Kampen; Dr R. J. Dam, Kampen; Dr A. C. Drogendijk, Dordrecht; Dr D. v. Dijk, Groningen; Drs D. J. Galle, Kampen; Mevr. G. Gilhuis-Smitskamp, Mijdrecht; Dr J. H. Hagenbeek, Zwolle; Dr J. van Herksen, Ermelo; Dr B. Holwerda, Amersfoort; A. Janse, Biggkerke; Dr P. Jasperse, Leiden; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. L. Koole, Vreeland; Dr E. D. Kraan, Vlaardingen; A. Kuiper, Utrecht; Dr J. v. d. Linden, Poerworedjo; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Mevr. C. E. Th. Luijkenaar Francken-Schreuder, Rotterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr H. Mulder, Deventer; Dr A. Ringnalda, Ermelo; P. J. Risseuw, 's-Gravenhage; C. Rijnsdorp, Rotterdam; A. Schilder, 's-Gravenhage; Dr G. K. Schoep, 's-Gravenhage; Dr R. Schippers, Wanswerd; Dr J. Smelik, 's-Gravenhage; Dr H. Smilde, Groningen; Drs H. Smitskamp, 's-Gravenhage; Dr N. Streefkerk, Wollega; D. Stroo, Bussum; J. Strikwerda, Zeist; Prof. Dr C. van Til, Philadelphia Pa.; Dr C. Veenhof, Haarlem; Drs M. B. v. 't Veer, Groningen; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr M. Vreugdenhil, Meliskerke; Dr F. de Vries, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr H. J. Westerink, Leiden; Dr D. K. Wielenga, Capelle a. d. IJssel; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage; Dr S. U. Zuidema, Solo.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan:
Prof. Dr K. SCHILDER, Vloedijk 101, Kampen.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE N.V., Goes.
Telefoon No. 58. — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f250 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f750 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. per regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Hoofdartikel: Iets over het Joodsche probleem.
— Uit de Schrift: Twee zwaarden (Luk. 22:38). — Kerke-
lijk leven: Reisindrukken, IV. Over hetgeen bij de vereeni-
ging in 1892 is overeengekomen. Verschil in Schriftgeleef.
Dr L. A. Brunsting over Prof. Schilder. De Grootte Cate-
chismus van Zacharias Ursinus, XXVII. — Even parkeer-
Koninklijke Requisitie. — Pop. wetensch. schetsen: In
Kuyper's lijn, II. — Uit het Pol. en Soc. leven: Waarom
het gaat. — Zending en evangelisatie: De Chr. Boodschap
in een Niet-Chr. Wereld. — Stemmen uit onze kerken: Uit
de Goede Werken verzekerd. — Perschouw. — Boekbe-
spreking. — Kerknieuws.

HOOFDARTIKEL

Iets over het Joodsche probleem.

I.

De oorzaak der verstrooiing.

De lezers hebben zeker wel eens gehoord of ge-
lezen van Ahasverus, den wandelenden Jood. De
naam Ahasverus komt het eerst voor in een
Duitsch geschriftje: Kurze Beschreibung und Er-
zählung von einem Juden, mit Namen Ahasverus,
anno 1602.

De schrijver, die zijn naam verzwiegt, deelt er
in mee, dat Jezus, toen Hij op Zijn kruisweg van
het gerechtshof naar Golgotha ging, gevolgd door
een joelende menigte, in een der straten voor het
huis van een zekeren jood Ahasverus, vermoed
en uitgeput, tegen zijn deurpost even wilde rusten
en hem om een dronk waters ter verkwikking
vroeg, door dezen jood ruw en onbarmhartig zou
zijn weggestooten met het woord: „Voort, voort,
godslasteraar, voor u geen rust!” En dat Jezus,
hem sterk aanziende, zou geantwoord hebben met
het ziel-doorvlammend woord: „Voorwaar Ik zeg u,
van nu aan zal er voor u geen ruste zijn! Gij zult
niet sterven, maar op aarde blijven tot Ik weder-
kom en gij Mij vindt!” Deze jood zou een schoen-
maker in Jeruzalem geweest zijn. En sedert zou hij
nergens rust gevonden hebben, maar alle eeuwen
door rondzwerven over de gehele aarde.

‘Is een sage, een ongeloofwaardige legende.
Maar haar inhoud is in diepen zin zuivere waar-
heid. In die verdichte sage van den wandelenden
Jood wordt het droeve beeld van het zwerfend
Jodendom, zooals het na de verwoesting van Jeru-
zalem in 70 na Christus over den aardbodem rond-
doolt en geen rust vindt voor het hof van zijn voet,
toch wel zeer juist geteekend.

Het Joodsche volk is een wonderlijk volk, een
probleem, een raadsel voor de wetenschap. Het
kan alleen van uit de Schrift benaderd worden.
Bij haar licht kunnen wij er alleen iets van ver-
staan. Wat Ezechiël, zelf een der ballingen in
Babel, van het volk in ballingschap in den naam
des Heeren schreef: „En Ik verstrooide ze onder
de Heidenen en zij werden verspreid in de landen.
Ik oordeelde ze naar hunnen weg en naar hunne
handelinge”, geldt ook van de Joden in de ver-
strooiing.

Waar komt dat Joodsche volk toch vandaan?
Wat is zijn oorsprong?
Wie is zijn stamvader?
En waartoe is het door God bestemd?

Die oorsprong ligt in de eeuwige verkiezing
Gods. Mozes herinnert het de Israëlieten herhaal-
delijk weer: Zij mochten hun oorsprong niet ver-
geten. Zoo ook tijdens de woestijnreis in Deut. 7
vs 6-8: „Want gij zijt een heilig volk den Heere,
uwen God. U heeft de Heere, uw God verkoren,
dat gij Hem tot een volk des eigendoms zoudt zijn
uit alle volken, die op den aardbodem zijn”.
En waarom verkoren? Om zijn meerderheid, zijn

deugd of zijn verdienste? Neen, zegt Mozes: „De
Heere heeft geen lust tot u gehad, noch u ver-
koren om uw veelheid boven alle andere volken.
Want gij waart het weinigste van alle volken. Maar
omdat de Heere ulieden liefhad, en opdat Hij hield
den eed, dien Hij uwen vaderen gezworen had,
heeft u de Heere met een sterke hand uitgevoerd,
en heeft u verlost uit het diensthuis, uit de hand
van Farao, koning van Egypte”.

Die eeuwige verkiezing blijkt duidelijk uit de
roeping en afzondering van Abraham tot Israëls
stamvader. Wel komt hij uit de hoofdlijn der
menschheid op. Immers nadat het eerste men-
schengeslacht uit Adam vanwege zijn goddeloos-
heid in den zondvloed onderging, heeft God voor
de tweede maal de menschheid weer uit eenen
bloede doen voortkomen. Noach met de zijnen was
de eenige verkorene, die niet in den zondvloed
onderging. Uit hem werd de nieuwe menschheid
voor de tweede maal als een omgekeerde piramide
opgebouwd. Van Noachs zonen was Sem de ver-
korene. En uit Sem kwam Abraham voort.

Met Abraham komt er weer een „nieuw begin”.
Hij is de stamvader van Israël, dat van alle volken
is afgezonderd om de bijzondere Godsopenbaring
te ontvangen en te bewaren. Die afzondering is
echter slechts tijdelijk. Zij zal duren totdat de
Christus uit Israël zal geboren zijn. Want dan zal
het intermezzo, de particularistische tusschen-
periode van Abraham tot Christus, worden op-
geheven. En daaruit volgt dan nader, dat Abraham
niet slechts de stamvader van Israël, maar ook
„de vader der geloovigen”, niet alleen uit de
Joden, maar ook uit de Heidenen, is. Met de komst
van Christus en de uitstorting des Heiligen Geestes
op den Pinksterdag gaat de belofte, welke de
Heere hem gaf, toen hij uittoog naar Kanaän, in
vervulling: „en in u zullen alle geslachten des
aardrijks gezegend worden” Gen. 12:3. Die belofte
was reeds een heenwijzing naar de „nieuwe” of
„universalistische bedeeeling” der genade. Paulus
zegt dat zeer duidelijk in Gal. 3:8: „en de Schrift
tevorens (d.i. vooruit) ziende, dat God de Heidenen
uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft tevoren
aan Abraham het Evangelie verkondigd, zeggende:
in u zullen alle volken gezegend worden”.

Die verkiezing en afzondering van het volk Is-
raëls nu werd door God verankerd in de verbonds-
sluiting met Israël op den berg Sinaï.

Daar verzekert de Heere door Mozes aan het
volk: „Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijner stem
zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zoo
zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want
de gansche aarde is Mijne. En gij zult Mij een
priesterlijk koninkrijk en een heilig volk zijn”.
Ex. 19:6, 7.

En als dan al het volk onder leiding van zijn
oudsten geïjdelijk antwoordt: „Al wat de Heere
gesproken heeft, zullen wij doen”, Ex. 19:7, dan
ontvangt het de Wet des Heeren op twee steenen
tafelen, Ex. 20. Zoo kwam het onder de voorgif-
ten van de Wet, totdat het den Messias zou voortbre-
ngen, opdat Hij die beiden, Jood en Heiden, met
God in één lichaam verzoenen zou door het kruis,
de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende.
Ef. 2:16.

En wat heeft Israël met die verkiezing en af-
zondering des Heeren gedaan? Heeft het zijn theo-
cratisch voorrecht boven de Heidenen verstaan?
Heeft het den Heere alleen gediend en Zijn Wet
getrouw en in liefde onderhouden, gelijk het be-
loofd had? Wat is er van de aanvaarding en de
onderhouding van het Verbond zijnerzijds in de
volgende eeuwen terecht gekomen?

O zoo droevig weinig.

Ik ga u niet opsommen het zonden-register van
het volk tijdens de Woestijnreis, het Richteren-
tijdperk, het Koningschap en de Scheuring des
Rijks, toen de Heere het telkens met de roede der

omwonende volken tuchtigde. Na een oogenblik
van inkeer viel het telkens weer in zijn oude zon-
den terug, en zij „verwekten Hem tot toorn door
hunne hoogten en verwekten Hem tot ijver door
hunne gesnedene beelden. God hoorde het, en
werd verbolgen en versmaadde Israël zeer”, Ps.
78:58, 59.

Ik wijs u alleen op twee zonden, die wij
Israëls hoofdzonden zouden kunnen noemen en
oorzaak waren, dat de Heere het ten slotte onder
de volkeren verstrooide.

De eerste was de zonde van afgoderij en
beeldendienst. Lang te voren waarschuwde
de Heere door Mozes het volk voor Bondsbreuk,
voor afgoden- en beeldendienst. Hij dringt die ver-
maning aan met de waarschuwing, dat het tot straf
voor den afval van den Heere onder de Heidenen
verstrooid zal worden: „en de Heere zal u ver-
strooien onder de volken; en gij zult een klein
volksken in getal overblijven onder de Heidenen,
waar de Heere u henenleiden zal” Deut. 4:23-31;
28:62, 64; 29:22-28; 30:1-10; 31:16-18, 29.

Lang had de Heere geduld, tot het uiterste was
Hij lankmoedig. Maar eindelijk kwam het oordeel
in de straf der Ballingschap. Hij gaf het ter kas-
tijding aan Babel en Assyrië over. Die Balling-
schap was een tijdelijke verbanning uit het Be-
loofde Land, uit de gemeenschap met stad en
tempel en bovenal uit de gunst van God. Een
tuchtiging aan den „kleinen ban” gelijk, of het
weer tot den Heere en Zijn dienst zou terug-
keeren.

En bij die eerste kwam in de volheid des tijds
als tweede hoofdzonde de Christus-verwer-
ping.

Gij kent de droeve historie. Toen Pilatus met de
rechtspraak over Jezus verlegen, wijfelaar en twij-
felaar die hij was, in een van zijn zwakke oog-
enblikken het bekende tweetal stelde: Barabbas of
Jezus, om Jezus uit de handen der Joden te be-
vrijden, toen openbaarde zich de ziel van het af-
vallig Jodendom opeens in den vreeselijken eisch:
„Kruis Hem, kruis Hem... Zijn bloed kome over
ons en onze kinderen”, Matth. 27:17-25; Lukas
23:21.

Zij durven de verantwoordelijkheid voor Jezus'
kruisdood aan, omdat zij in hun schuldige ver-
blindheid wanen, dat dit bloed-vergielen geen zonde
tegen God is en geen straf meebrengt. Het moge
komen over ons en onze kinderen na ons. Door
dezen eisch werpt heel het oude Bondsvolk Israël
zijn Messias uit. Hier verklaart het niet langer
Gods volk te willen zijn.

Maar in den hemel staat het aangeschreven. En
het oordeel Gods over deze Messias-verwerping
zal weldra komen. Van dat oogenblik af stond
het gebouw van Israëls volksbestaan te wankelen
op zijn fundamente. Jezus zelf had het reeds aan-
gekondigd: „Maar wanneer gij zult zien, dat Jeru-
zalem van heillegers omsingeld wordt, zoo weet
alsdan, dat hare verwoesting nabij gekomen is...
Want er zal groote nood zijn in het land en toorn
over dit volk. En zij zullen vallen door de scherpte
des zwaards, en gevankelijk weggevoerd worden
onder alle volken; en Jeruzalem zal van de Hei-
denen vertreden worden, totdat de tijden der Hei-
denen vervuld zullen worden”, Luk. 21:20-24.

Het droevig einde van Israëls volksbestaan was
dan ook spoedig daar. Ruim 30 jaren na de Mes-
sias-verwerping brak het oordeel des Heeren door
de verwoesting van Jeruzalem in 't jaar 70 na
Christus over Israël los. Aan het zelfstandig volks-
bestaan werd voor goed een einde gemaakt. Maar
de Joodsche natie was er niet door vernietigd.
Van nu aan kwam Israël voorgoed in de Diaspora
of verstrooiing. In 2 Maccabeën 1:27 is er ook
reeds van de „verstrooien” (de diaspora) sprake.
Nehemia bidt daar: „Brenge ons verstrooiden
weder tezamen; verlos degenen, die onder de hei-